

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΜΙΑΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΚΑΙ ΜΙΑΣ «ΠΕΦΟΤΙΣΜΕΝΗΣ» ΦΥΓΟΜΑΧΙΑΣ

Ένα (ανορθόδοξο) δελτίο τύπου για τα ΜΑΤ της Νομικής, το πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο και τους Ναπολέοντες της ήττας

Είναι πραγματικά τρομερές οι εποχές που ζούμε... Ζούμε πάνω στο μεταίχιμιο ανάμεσα σε δύο κόσμους, που για τον πρώτο (αυτόν που μας αφήνει χρόνους) δεν μπορούμε να μιλήσουμε με διαύγεια και αυτόν που μας έρχεται δεν μπορούμε εκ των πραγμάτων να τον ορίσουμε. Ζούμε με λίγα λόγια σε εποχές μετάβασης... Το τι θα έρθει από την άλλη πλευρά του τούνελ καθορίζεται από δεκάδες παράγοντες. Και είναι ακριβώς αυτό που προσπαθεί σήμερα το κράτος να εμπεδώσει. Τους νέους όρους με τους οποίους θα συνδιαλέγεται με την κοινωνία και τα δείγματα γραφής τους είναι μέχρι στιγμής ξεκάθαρα. Η βίαιη επιβολή πάνω σε διευρυνόμενα κοινωνικά κομμάτια, η οικονομική επίθεση και εξαθλίωση που επιβάλλει και η οριοθέτηση και στρατιωτικοποίηση κάθε πεδίου ελεύθερης δράσης και δημόσιου χώρου είναι το προεικόνισμα της νέας επιθετικής κρατικής πολιτικής.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να αναγνώσουμε και την τακτική που ακολουθείται τους τελευταίους μήνες στο χώρο του πανεπιστημίου. Η επιβολή των διαγραφών, η εγκατάσταση security στις πύλες των πανεπιστημίων, οι φαιδρές τηλεοπτικές εξαγγελίες περί «επιβολής του νόμου και της τάξης» από ακόμη πιο φαιδρούς ανθρώπους (τύπου φορτσάκης), τα συμβούλια ιδρύματος και οι νέες ολιγαρχικές διοικητικές δομές των ιδρυμάτων, οι απολύσεις εργαζομένων και όλες οι σπασμωδικές κινήσεις που βλέπουμε από τη μεριά των κυβερνώντων συμπυκνώνουν την εικόνα ενός νέου πανεπιστημίου, που θα ανταποκρίνεται απόλυτα στον αναδυόμενο κρατικό ολοκληρωτισμό. Αποκορύφωμα όλης αυτής της διαδικασίας ήταν η συμβολικά και ιδεολογικά φορτισμένη απόφαση της νέας πρυτανικής αρχής να κηρύξει λοκ-άουτ κεντρικά κτήρια του ΕΚΠΑ εν όψει των καταλήψεων και της επετείου του Πολυτεχνείου.

Από το βράδυ της Τετάρτης (12/11) διμοιρίες ΜΑΤ είχαν αποκλείσει τις εισόδους του κτηρίου της πρυτανείας και της νομικής σχολής, ούτως ώστε να εμποδίσουν την απόφαση του φοιτητικού συλλόγου για κατάληψη της σχολής την Παρασκευή. Στον χορό μπήκαν και οι γνωστοί από παλιά πρυτάνεις της ΑΣΟΕΕ και του ΠΑΜΑΚ που ακολούθησαν αντίστοιχες τακτικές. Ως απάντηση σε αυτήν την προκλητική απόφαση φοιτητές μαζεύτηκαν από το πρωί της Πέμπτης έξω από τη νομική σχολή, αλλά δέχτηκαν κατευθείαν την απρόκλητη επίθεση των ΜΑΤ, η οποία προκάλεσε και δύο βαρύτατους τραυματισμούς φοιτητών, ενώ ταυτόχρονα καλέστηκε πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο για το απόγευμα της ίδιας μέρας.

Η μαζικότητα και ο παλμός της διαδήλωσης που ακολούθησε υπήρξε μια πολύ ευχάριστη έκπληξη σε σχέση με το σκηνικό των τελευταίων εβδομάδων και έδειχνε την προοπτική μιας αναζωπύρωσης κινητικότητας του φοιτητικού κινήματος, μιας κινητικότητας που, αν δε θέλουμε να κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας και τους γύρω μας, απουσιάζει εκκωφαντικά παρά την οξύτητα της εποχής. Μέσα σε ένα αστυνομοκρατούμενο κέντρο η διαδήλωση έδειξε μια αναξιοποίητη δυναμική στο εσωτερικό του φοιτητικού σώματος και διατήρησε τη μαχητικότητά της μέχρι την κατάληξή της στο Πολυτεχνείο. Και όλα αυτά παρά τις γνωστές συνθηματολογίες και τις γραφικότητες των εξίσου γνωστών αριστερών γραφειοκρατιών, που δεν μπορούν να κρύψουν τη λαχτάρα τους να πνίξουν το μέλλον στα νερά του βολικού παρελθόντος.

Αυτό ωστόσο που δίνει ξεχωριστή νότα στη βραδιά είναι τα όσα ακολούθησαν από εκεί και ύστερα. Μετά την πορεία ήταν προγραμματισμένο το συντονιστικό των φοιτητικών συλλόγων, το οποίο θα γινόταν μέσα στο Πολυτεχνείο, το οποίο ωστόσο ήταν κλειδωμένο μέσα στο πλαίσιο της γενικότερης περίφραξης των σχολών του κέντρου. Αφού λοιπόν έφυγε η πρώτη σύγκυση και μετά από αρκετές διαπραγματεύσεις αριστερών συνδικαλιστών με τους φύλακες πάρθηκε η πρωτοβουλία από ορισμένους/ες φοιτητές/ριες για το αυτονόητο: Να επιβάλλουν δηλαδή τις συλλογικές αποφάσεις

ενάντια στη μόνιμη επιθετική αυθαιρεσία της νέας ακαδημαϊκής εξουσίας, σπάζοντας την πόρτα του πολυτεχνείου. Και έτσι έγινε... Στα επόμενα λεπτά υπήρξε σκληρή επίθεση αστυνομικών δυνάμεων, με αποτέλεσμα το μεγαλύτερο μέρος των φοιτητών να μπουκ μέσα στο πολυτεχνείο, ενώ όσοι δεν πρόλαβαν δέχτηκαν δακρυγόνα και ξυλοδαρμούς...

Το διακύβευμα της στιγμής αυτής ήταν το αν αυτό που θα επικρατούσε θα ήταν ο πανικός, η σύγχυση και ο φόβος ή αν θα καταφέραμε να συντονίσουμε μέσα στο πολυτεχνείο τις δυνάμεις μας, να προστατεύσουμε το δημόσιο χώρο και να δοθεί επιτέλους μία ηχηρή και αξιοπρεπής απάντηση υπό τον ήχο των κρότου-λάμψης και των αστυνομικών ασυρμάτων. Το διακύβευμα αυτό ωστόσο ποτέ δεν τέθηκε, γιατί μέσα σε μισή ώρα πεφωτισμένοι στρατηλάτες του φοιτητικού κινήματος, μεγάλες κεφαλές των ΕΑΑΚ, εκμεταλλευόμενοι την αναμπουμπούλα της στιγμής, κάλεσαν τους φοιτητές σε άτακτη και «συντεταγμένη» αποχώρηση. Όταν μάλιστα τους ζητήθηκε να περιμένουν, να γίνει μια συζήτηση πρώτα και να αποφασιστεί τι ακριβώς πρέπει να γίνει, αυτοί απάντησαν ότι «δεν αναγκάζουμε κανέναν να φύγει, αλλά παίρνουμε τα πανό μας και φεύγουμε».

Αναρωτιέται κανείς από πιο σημείο της όλης χυδαιότητας να ξεκινήσει. Από το ύφος ανθρώπων που, επειδή πήραν μια ντουντούκα στα χέρια τους, νομίζουν ότι μπορούν να θεωρούν τα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων ιδιοκτησία τους ή από την ξεκάθαρα κατευναστική και ηττοπαθή λογική που προωθούν οι συγκεκριμένοι αριστεροί χώροι σε κάθε σχεδόν βήμα που τολμάει το φοιτητικό κίνημα. Και όλα αυτά από τους ίδιους ανθρώπους που τραγουδούσαν επί τρεις ώρες ξεπερνώντας κάθε προηγούμενο μονοτονίας και κοινοτοπίας για «τα Πολυτεχνεία της γενιάς μας».

Και εδώ ερχόμαστε σε μία άλλη πλευρά αυτού που λέγαμε στην αρχή: Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά αυτής της μεταβατικής εποχής είναι ότι εκτός από το να αναδιατάσσει το στρατόπεδο των κυρίαρχων, αποκαλύπτει και τις λανθάνουσες τάσεις των φαινομενικά αντίπαλών τους. Το παραδοσιακό μοτίβο κινητοποίησης του αριστερού συνδικαλισμού, που ακολουθούσε το τροπάρι γενική συνέλευση-συλλαλητήρια-εκλογές μοιάζει σήμερα να φτάνει στο πιο οριακό του σημείο. Οι φοιτητικοί σύλλογοι σήμερα, εκτός του ότι πέφτουν στο κενό μέσα στα πλαίσια του νέου καθεστώτος, βιώνουν και μια πρωτοφανή κρίση κοινωνικής νομιμοποίησης, στην οποία οι πρακτικές καπελώματος και καιροσκοπισμού των αριστερών κομματικών γραμμών έχουν συμβάλει σε πολύ μεγάλο βαθμό. Οι γραφικότητες και τα παιχνίδια νομιμότητας και συνδιαλλαγής με τα θεσμικά όργανα φαίνονται σαν παλιό αστείο στις βίαιες εποχές βαρβαρότητας που ζούμε.

Εμείς από την πλευρά μας δε θεωρούμε ότι οι εποχές γεννιούνται από τους κυρίαρχους. Θεωρούμε ότι μπορούμε να διαμορφώσουμε το δικό μας λόγο σε αυτήν την ασταθή και ρευστή περίοδο. Κανένας πλέον δεν πείθεται (και πολύ άργησε) από τις «πρωτοπορίες» και τις γερασμένες ρητορείες των ΕΑΑΚιτών. Η επαναδιεκδίκηση και η επανανοηματοδότηση του δημόσιου χώρου και χρόνου, η δημιουργία αυτόνομων και οριζόντιων συμμετοχικών συνελεύσεων είναι οι άξονες γύρω από τους οποίους μπορεί να περιστραφεί ένα σύγχρονο και ζωντανό πρόταγμα, μέσα σε ένα κοινωνικό περιβάλλον που πνίγεται από τον κτηνώδη ολοκληρωτισμό και την αστυνομικοποίηση της καθημερινότητας.

Το σπάσιμο της πόρτας του πολυτεχνείου και το αυθόρμητο σύνθημα «Αλήτες, λέρες, φοιτητοπατέρες», τη στιγμή της φυγομαχίας σηματοδοτούν μια ρωγμή, η οποία όσο μικρή και ανολοκλήρωτη κι αν έμεινε, κρατά το πάγιο χαρακτηριστικό της: Δεν κλείνει, ούτε συμμαζεύεται εύκολα...

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ

Ανοιχτή συνέλευση της Ε.Π.Φ. κάθε Δευτέρα στις 12.00 στο στέκι μας (αιθ. 516) | epf72.squat.gr